

یک سوال مهم! شما چه فکر می‌کنید؟

حتماً شنیده‌اید که می‌گویند انسان اشرف مخلوقات است. یعنی بهترین و برترین آفرینش خداوند. خوب شما چه فکر می‌کنید؟ فکر می‌کنید همین که ما با دو تا دست و دو تا پا و توانایی فکر کردن و حرف زدن به این دنیا می‌آییم از همه بهتری‌م؟ یعنی همین که قیافه‌مان شبیه آدمیزاد باشد کافی است تا از همه‌ی پرندگان و پروانه‌ها از همه‌ی شیرها و ببرها و فیل‌ها و درخت‌ها و گل‌ها بهتر باشیم؟ خوب البته آدم، تنها موجود متفکر و ابزارساز است. ما می‌توانیم چیزهایی که وجود ندارد را تخیل کنیم و حتی آن‌ها را بسازیم. می‌توانیم با کمک دانشی که به دست می‌آوریم دنیا را بشناسیم. مثلاً نهنگ‌ها هیچ وقت از کهکشان راه شیری خبر ندارند یا هیچ وقت پروانه‌ها را ندیده‌اند همان‌طور که هیچ پروانه‌ای از وجود نهنگ‌ها خبر ندارد. اما انسان توانایی داشته که اقیانوس‌ها و آسمان را با زیر دریایی‌ها و فضا پیمایش ببیند و بشناسد. ما می‌توانیم شعر بگوییم. نقاشی کنیم. هنر خلق کنیم. اما باز این‌ها برای این که بهترین موجود زمین باشیم کافی است؟ خوب راستش من که فکر می‌کنم جواب شما یک «نه» بزرگ و محکم است. آدمیزاد می‌تواند از همه‌ی آفریده‌های خدا بهتر باشد اما نه به این راحتی‌ها. ما فقط وقتی بهتری‌م که بتوانیم به آدم‌ها و همه‌ی موجودات دیگر کمک کنیم تا راحت‌تر و خوشحال‌تر زندگی کنند. ما می‌توانیم حیوانات آسیب دیده را درمان کنیم در حالی که آن‌ها نمی‌توانند زخم‌های خودشان را خوب کنند. ما می‌توانیم مراقب آدم‌ها باشیم. هر جا غصه و دردی هست برای کم کردن آن تلاش کنیم. تنها در این صورت است که توانایی انسان در فکر کردن، تخیل و ساختن به درد می‌خورد. تنها در این صورت است که از توانایی‌هایمان به درستی استفاده کرده‌ایم. این شاید بهترین راه برای شکر کردن قدرت‌های بیست که خداوند به ما داده است.

مرجان فولادوند

تصویرگر: مهدیه صفائی‌نیا